

अनर्थाः अर्थहीनाः ननु निश्चितं धीरानिःसंशया दुर्लभा इत्यर्थः ॥ ४३ ॥ अनर्थो राज्यव्युत्तिः कर्मणि पौरुषे ॥ ४४ ॥ असिद्धिरिति छेदः कृतेऽपि पौरुषेयदिफलासिद्धिरेव स्यात्तर्हि तदेतत्तदवदकोदरादीनां अभिमानं साकल्येन प्रमाणं राज्यान्वहत्वे स्यात् तदाराज्याशाविच्छेदान्मराज्यार्थमुद्वेगः स्यादिति भावः ॥ ४५ ॥ अन्येषामस्माकं कर्मसफलं यथा तथाकृतकर्मविप्रकर्षेण कर्मकरणेति बुद्ध्येत त्वत्कृतकर्म तत्कथं बुद्ध्येरिति भावः ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ निर्वेदो वैराग्यं द्वावन्यौ पौरुषानिर्वेदौ अत्र फलसिद्धौ ॥ ५० ॥ सिद्धिरसिद्धिर्वास्तु किं त्वप्रवृत्तिरेवमास्त्वित्यर्थः बहूनां सर्वेषां समवाये समुदाये भावानां कारणानां ॥ ५१ ॥ गुणः अप्रधानमंगंतदभावे गुणः शौर्यादिः ॥ ५२ ॥ उपायाः सामादयः स्वस्तिवृद्धये कल्याणवृद्धये ॥ ५३ ॥ अप्रमत्तेनेति तद्देशकालादियोगाख्यं कार्यं आदरणीयं तत्र पराक्रमः पुरु

अनर्थाः संशयावस्थाः सिद्ध्यन्ते मुक्तसंशयाः ॥ धीरानराः कर्मरताननुनिःसंशयाः क्वचित् ॥ ४३ ॥ एकतितन्यनर्थो यवर्ततेऽस्मासु सांप्रतं ॥ सतुनिःसंशयं स्यात्त्वयिकर्मण्यवस्थिते ॥ ४४ ॥ अथवाऽसिद्धिरेव स्यादभिमानं तदेवते ॥ वृकोदरस्य बीभत्सो भ्रात्रोश्च यमयोरपि ॥ ४५ ॥ अन्येषां कर्मसफलमस्माकमपि वा पुनः ॥ विप्रकर्षेण बुद्ध्येत कृतकर्मार्थथाफलं ॥ ४६ ॥ पृथिवीलांगलेनेह भित्वा बीजं वपत्युत ॥ आस्तेथ कर्षकस्तूष्णीं पर्जन्यस्तत्र कारणं ॥ ४७ ॥ वृष्टिश्चेन्नानुगृह्णीयादनेनास्तत्र कर्षकः ॥ यदन्यः पुरुषः कुर्यात्तत्कृतं सफलं मया ॥ ४८ ॥ तच्चेदं फलमस्माकमपराधो न मे क्वचित् ॥ इति धीरो न्वेक्ष्येव नात्मानं तत्र गृहेयेत् ॥ ४९ ॥ कुर्वतो नार्थसिद्धिर्मभवतीति ह भारत ॥ निर्वेदो नात्र कर्तव्यो द्वावन्यौ त्वत्र कारणं ॥ ५० ॥ सिद्धिर्वाप्यथवाऽसिद्धिर्प्रवृत्तिरित्यथा ॥ बहूनां समवाये हि भावानां कर्मसिद्धयः ॥ ५१ ॥ गुणाभावे फलं न्यूनं भवत्यफलमेव च ॥ अनारंभे हि न फलं न गुणो ह स्यते क्वचित् ॥ ५२ ॥ देशकालावुपायांश्च मंगलं स्वस्तिवृद्धये ॥ युनक्ति मेधया धीरो यथाशक्तियथाबलं ॥ ५३ ॥ अप्रमत्तेन तत्कार्यमुपदेशपराक्रमः ॥ भूयिष्ठं कर्मयोगेषु हृश्यमेव पराक्रमः ॥ ५४ ॥ यत्र धीमानवेक्षेत श्रेयांसं बहुभिर्गुणैः ॥ साधैवार्थततो लिप्से कर्मचास्मै प्रयोजयेत् ॥ ५५ ॥ व्यसनं वास्यकांक्षेत विवासं वा युधिष्ठिर ॥ अपिसिंघो गिरेर्वापि किंपुनर्मर्त्यधर्मिणः ॥ ५६ ॥ उत्थानयुक्तः सततं परेषां मंतरेषणे ॥ आनृण्यमाप्नोति नरः परस्यात्मन एव च ॥ ५७ ॥

षकारस्तु उपदेशकार्यकर्त्ता मुख्य इत्यर्थः भूयिष्ठं श्रेष्ठं कर्मयोगेषु कार्यघटनासु पराक्रमः दृश्यमेव प्रसिद्ध एव श्रेष्ठत्वेन तस्मात्पराक्रमेयतितव्यमिति भावः ॥ ५४ ॥ ननु भ्रातृघातं राष्ट्रेषु कथं पराक्रांतुं शक्यमित्याशंक्य सामांसंभवमाह यत्रेति अवेक्षेत आदरं कुर्यात् श्रेयांसं प्रशस्तं कर्मच भेदं दानाख्यं वा ॥ ५५ ॥ हुर्मधसिद्धयौ धनेन नु सामभेदानानामुपायानां संभवोस्ति अतस्तत्र दंड एव श्रेयानित्याह व्यसनमिति व्यसनं राष्ट्रेषु वा हि विवासं न देशानिःसारणं ॥ ५६ ॥ उत्थानयुक्तः यत्नवान् अंतरेषणे छिद्रान्वेषणे आनृण्यं निर्दोषत्वं परस्यामात्यादेः ॥ ५७ ॥